

онази кѣщицѣ що видите тамъ долу: ако бы тя обичала да мя земете, и азъ съмь склонна; защото тя не толко разумна, толко справедлива, щото никога не ѝ правѣ думѣтъ двѣ. — Красна моя дѣвойко, повтори Благой, щѣ отидѣ на радо сърдце да вы поискамь отъ майкѣ ви; но, неискамь да вы земѣ противъ волятъ ви: Ако бы тя да ся съгласи да ми бѣдете съпруга, туй ще вы може бы наскърби, и по-добрѣ быхъ обичалъ да умрѣ, нежели да ви причина жалость.

— Единъ человекъ, който тъй мысли, не добродѣтеленъ, рече Зора, и една дѣвойка не може да бѣде злочеста съ единъ добродѣтеленъ человекъ. “Благой остави Зорѣ и отиде, та найдѣ овчаркѣтъ, която му познаваше добродѣтелството, и която ся съгласи на драго сърдце за оженваніето му. Той ѝ ся обѣща да ся завърне подиръ три дни за да посѣти неѣ и Зорѣ, и си отиде найблагодаренъ на свѣта, като ѝ даде пръстена си за залогъ (годежъ). Между туй, Зора ся много обезпокой и желаше часъ поскоро да ся завърне въ кѣщицѣтъ. Благой ѝ ся бѣше показалъ толко обичливъ, щото тя ся боеше да не бы, тази що наричаше своя майка, да го отвърне: но овчарката ѝ каза: Не че, защото не Благой принцъ, ся съгласихъ за женитбѣтъ ви съ него, но защото не той най-честенъ человекъ на свѣта.”

Зора очекваше нестерпѣливо за върщаніето на принца; но вторыйтъ день, подиръ отиваніето му, като ся върщаше тя съ овцытъ си, падна горката въ единъ гѣстъ трънякъ, та си одра све лицето. Тя ся скоро оглѣда въ една барѣ и ся уплаши, защото кръвта ѝ течеше отъ секъ странѣ. „не съмь ли най-злополучна? рече тя на овчаркѣтъ като влѣзе въ кѣщи, Благой ютре рано ще дойде, и не ще мя вече обича;